

Arrest

nr. 331 547 van 25 augustus 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRE, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 mei 2024 dienen verzoekende partijen samen met de heer M.(...) A.(...) S.(...) (hun vader) een aanvraag in voor een visum lang verblijf in functie van hun moeder, mevrouw H.(...) A.(...) A.(...) die in België verblijft.

1.2 Op 27 januari 2025 besluit verwerende partij tot de weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partijen.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Aangezien de Somalische meerderjarige kinderen S.H.A. (...),° (...)/2003, S.R.A. (...),° (...)/2004, S.N.A. (...),° (...)/2002 en S.M.A. (...),° (...)/2001 zich bij hun Somalische moeder A.A.H. (...) °in België wensen te vestigen kunnen zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van

15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkenen een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. De afgifte van een humanitair visum is echter niet van rechtswege toegestaan. Het kan enkel plaatsvinden op individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag. Bij deze visumaanvraag worden de volgende gronden aangehaald voor het verkrijgen van een humanitair visum: het gezinsleven dat betrokkenen onderhouden met hun moeder, die in december 2019 als vluchteling werd erkend en sinds haar vlucht uit Somalië op 25/03/2015 (meer dan 9 jaar geleden) geen gezinsleven meer heeft met betrokkenen. De vorige visumaanvraag van betrokkenen werd geweigerd omdat niet werd voldaan aan de bijkomende voorwaarden die door de wet inzake gezinshereniging worden gesteld. Er werden namelijk geen bestaansmiddelen voorgelegd en er werd een geregistreerd huurcontract voorgelegd voor een "studio". Deze studio was echter niet groot genoeg voor de opvang van nog vijf bijkomende personen. Bovendien werd geen enkele verschoningsgrond ingeroepen voor de laattijdige indiening van de visumaanvraag. De advocaat, in de brief van 29/04/2024, stelt voor dat betrokkenen sindsdien zonder visum in Kenia verblijven. Echter geven zij hun adres in Kenia op en verwijzen zij in punt 20 van het visumaanvraagformulier naar de verblijfsvergunning van het land van verblijf, geldig tot 14/11/2025. Het is onduidelijk waarom ze tevens een visum voor Kenia zouden moeten hebben, aangezien zij een verblijfsvergunning hebben. Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 van het EVRM. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, wordt verondersteld, maar dat dit anders ligt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen 'niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM geniet zonder dat de existentie van bijkomende afhankelijkheid, anders dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond' (vrije vertaling). Hetzelfde geldt voor broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen" (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkenen verklaren dat zij financieel ondersteund worden door de te vervoegen persoon en dat zij op regelmatige basis contact met haar onderhouden. Ter onderbouwing hiervan overleggen ze zes bewijzen van geldtransfers van de te vervoegen persoon (tussen november 2022 en november 2023). Er is echter geen bewijs dat er na 04/11/2023 geld is overgemaakt, wat inmiddels meer dan een jaar geleden is. Bovendien wordt niet aangetoond dat ze geen andere bron van inkomsten hebben en geen uitkeringen ontvangen. Het feit dat de aanvragers zich ten laste van de referentiepersoon hebben verklaard, sluit niet uit dat ze volledig in het bezit zijn van hun fysieke en geestelijke vermogens. Betrokkenen hebben een verblijfsvergunning voor Kenia, geldig tot 14/11/2025. Uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds 02/03/2021 niet meer in Somalië verblijven (zie hun visumaanvraagformulieren van 20/04/2021 en de stempels in hun paspoorten). Er zijn geen documenten ingediend die aangeven of de betrokkenen hun verblijf in Kenia al dan niet kunnen verlengen, noch of zij in Kenia inkomsten of uitkeringen ontvangen. Bijgevolg is de financiële afhankelijkheid niet bewezen. Uit de gegevens van RR blijkt dat betrokkenen nog een zus hebben genaamd A.S.F. (...) ((...)/1995). Op 13/07/2017 heeft zij een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Op 08/01/2018 werd er een afvoering van ambtswege uitgevoerd. Het is onduidelijk of deze persoon al dan niet samen met de aanvragers verblijft. Betrokkenen hebben ook een broer genaamd A.S.M. (...), maar er werd geen visumaanvraag voor hem ingediend. Het is onduidelijk waar deze personen verblijven. Bovendien is het voor de referentiepersoon niet verboden om betrokkenen in Kenia te bezoeken. Voor de beoordeling van artikel 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen worden deze omstandigheden als strijdig met artikel 3 EVRM beschouwd. Verzoekers dienen hun beweringen te staven met persoonlijk bewijs, terwijl in dit geval enkel verwezen wordt naar de algemene situatie in hun land van herkomst, wat onvoldoende is om een schending van artikel 3 te bewerkstelligen. Bovendien verblijven verzoekers sinds maart 2021 in Kenia en werd er geen enkel bewijs, behalve de verklaring van de advocaat, voorgelegd dat het onmogelijk is om hun verblijf in Kenia te legaliseren. Er werd ook geen document ingediend dat bevestigt dat de Keniaanse overheid hun verblijfsvergunning heeft geweigerd. Het is aan de aanvragers om alle documenten en bewijzen te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van de situatie op het moment van de aanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragerster ligt. Een aanvraag moet voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019; arrest nr. 226.827 van 30 september 2019; Raad van State, arrest nr. 109.684 van 7 augustus 2002). Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie en op een zekere financiële afhankelijkheid zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden en humanitaire visa worden streng beoordeeld en slechts in

zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden.”

1.3 Op 5 maart 2025 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partijen dat op 5 maart 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 19 maart 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 18 juli 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partijen werpen een enig middel op waarin zij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het hoorrecht, alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten dit middel als volgt uitéén:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: schending van artikel 3 en 8 EVRM, schending van artikel 9 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw.

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu zijn de bestreden beslissingen om verschillende redenen kennelijk onredelijk. De motieven van de bestreden beslissingen zullen hieronder één voor één worden besproken en weerlegd.

Motieven bestreden beslissingen

Verwerende partij stelt dat de vorige visumaanvraag van verzoekers werd geweigerd omdat niet werd voldaan aan de bijkomende voorwaarden inzake gezinshereniging. Er wordt verwezen naar het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen en huisvesting, alsook het feit dat er geen verschoningsgrond werd ingeroepen voor de laattijdige indiening. Verwerende partij vervolgt dat verzoekers in de huidige visumaanvraag aangeven sindsdien zonder visum in Kenia te verblijven. Verwerende partij stelt vast dat verzoekers op hun visumaanvraagformulier een adres opgeven in Kenia en bij punt 20 van het visumaanvraagformulier verwijzen naar de verblijfsvergunning (geldig tot 14/11/2025) van het land van verblijf. Verwerende partij lijdt hieruit af dat dat het onduidelijk is waarom verzoekers een visum voor Kenia zouden moeten hebben aangezien zij een verblijfsvergunning hebben.

Verwerende partij komt verderop nog terug op dit punt door te stellen dat verzoekers een verblijfsvergunning hebben voor Kenia die geldig is tot 14/11/2025 en dat uit het administratief dossier tevens blijkt dat zij sinds 02/03/2021 niet meer in Somalië verblijven. Verwerende partij bouwt hierop voort wanneer ze stelt dat er geen documenten zijn ingediend die aangeven of de betrokkenen hun verblijf in Kenia al dan niet kunnen verlengen, noch of zij in Kenia inkomsten of uitkeringen ontvangen. Er is volgens verwerende partij dan ook niet aangetoond dat zij hun verblijf in Kenia niet kunnen legaliseren, dan wel dat de Keniaanse overheid hun verblijfsvergunning zou hebben geweigerd.

Daarnaast verwijst verwerende partij naar het ingeroepen gezinsleven onder artikel 8 EVRM. Verwerende partij meent dat deze band in casu niet speelt tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, bij gebrek aan bijkomende afhankelijkheid. Verwerende partij meent dat de voorgelegde bewijzen van financiële ondersteuning onvoldoende zijn en dat er niet kan worden uitgesloten dat verzoekers geen andere bron van inkomsten hebben of uitkeringen ontvangen. Verwerende partij meent verder dat er, ondanks dat verzoekers zich ten laste van de referentiepersoon verklaren, niet uitsluit dat verzoekers volledig in het bezit zijn van hun fysieke en geestelijke vermogens. De financiële afhankelijkheid is volgens verwerende partij dan ook niet bewezen.

Verwerende partij haalt ook aan dat uit het rijksregister blijkt dat verzoekers nog een zus hebben genaamd A.S.F. (...) (...)/1995). Zij heeft op 13/07/2017 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten en op 08/01/2018 werd zij ambtelijke geschrapt. Verwerende partij stelt dat het onduidelijk is of deze persoon met verzoekers samen verblijft. Verwerende partij verwijst daarnaast ook naar een broer van verzoekers genaamd A.S.M. (...), waarvoor geen visumaanvraag werd ingediend. Verwerende partij stelt dat het

onduidelijk is waar deze personen verblijven. Verwerende partij meent ook dat het voor de referentiepersoon niet verboden is haar familie in Kenia te bezoeken.

Verwerende partij verwijst tot slot naar artikel 3 EVRM en meent dat er een zeer hoge drempel is bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire. Verwerende partij stelt dat er persoonlijk bewijs moet worden aangedragen in dergelijk geval en dat verzoekers zich slechts beperken tot de algemene situatie in het land van herkomst.

Kritiek

1. Ten eerste wordt er door verwerende partij gesteld dat er van humanitaire omstandigheden geen sprake is gelet op het feit dat verzoekers op wettige wijze zouden verblijven in Kenia

Deze conclusie van verwerende partij is gebaseerd op een bijzonder onzorgvuldige lezing van de voorgelegde stukken. Er is immers op geen enkele manier sprake van een legaal verblijf in Kenia.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen op p. 2:

“De advocaat, in een brief van 29/04/2024, stelt voor dat betrokkenen sindsdien zonder visum in Kenia verblijven. Echter geven zij hun adres in Kenia op en verwijzen zij in punt 20 van het visumaanvraagformulier naar de verblijfsvergunning van het land van verblijf, geldig tot 14/11/2025. Het is onduidelijk waarom ze tevens een visum voor Kenia zouden moeten hebben aangezien zij een verblijfsvergunning hebben.

(...)

Betrokkenen hebben een verblijfsvergunning voor Kenia, geldig tot 14/11/2025/ Uit het administratief dossier blijft dat zij sinds 02/03/2021 niet meer in Somalië verblijven (zie hun visumaanvraagformulieren van 20/04/2021 en de stempels in hun paspoorten). Er zijn geen documenten ingediend die aangeven of de betrokkenen hun verblijf in Kenia al dan niet kunnen verlengen, noch of zij in Kenia inkomsten of uitkeringen ontvangen.

(...)

Bovendien verblijven verzoekers sinds maart 2021 in Kenia en werd er geen enkel bewijs, behalve de verklaring van de advocaat, voorgegeld dat het onmogelijk is om hun verblijf in Kenia te legaliseren. Er werd ook geen document ingediend dat bevestigt dat de Keniaanse overheid hun verblijfsvergunning heeft geweigerd.”

Dat verzoekers een adres van verblijf opgeven in Nairobi kan niet lijden tot de conclusie dat zij over een wettig verblijf zouden beschikken. Dit is louter een weergave van de feitelijke situatie, namelijk dat zij in Nairobi verblijven.

Verwerende partij koppelt dit vervolgens aan het antwoord op vraag 20 van de visumaanvraagformulieren. Hoewel daadwerkelijk dient te worden vastgesteld dat verzoekers ‘Ja’ hebben geantwoord op de vraag of ze een verblijfsvergunning hebben in een ander land dan het land van nationaliteit, is het overduidelijk dat dit een materiële vergissing betreft. De gegevens die verzoekers immers hebben ingevuld van deze zogenaamde verblijfsvergunning betreffen de gegevens van het in vraag 13 tot en met 16 vermeldde Somalisch paspoort.

Het visumaanvraagformulier van M. (...):

Het visumaanvraagformulier van N. (...):

Het visumaanvraagformulier van H. (...):

Het visumaanvraagformulier van R. (...):

Verwerende partij die vertrouwd is met deze procedure – en dit in tegenstelling tot verzoekers – kon met andere woorden eenvoudig vaststellen dat het hier om een materiële vergissing ging. Dit is des te meer zo aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de paspoorten werden voorgelegd bij de aanvraag en verwerende partij dus over deze paspoortnummers en de vervaldata beschikte. Hieruit vervolgens concluderen dat verzoekers een verblijfsvergunning in Kenia hebben is bijgevolg niet enkel voorbarig, maar ook bijzonder onzorgvuldig en onredelijk. De beslissing is immers gebaseerd op feitelijk onjuiste gegevens.

Daarnaast blijkt uit de geciteerde passage uit de bestreden beslissing dat verwerende partij in eerste instantie tot tweemaal toe verwijst naar het zogenaamde verblijfsrecht van verzoekers in Kenia, maar dan in de laatste passage plots stelt dat niet werd aangetoond dat verzoekers hun verblijf in Kenia niet zouden kunnen legaliseren dan wel dat een eventuele aanvraag van die aard zou zijn geweigerd. Het is het een of het ander. Ofwel stelt men in vraag of men verblijfsrecht zou kunnen bekomen, ofwel stelt men dat verzoekers verblijfsrecht hebben. Het is niet ernstig en weinig zorgvuldig om eerst een argumentatie op te hangen aan een zogenaamd verblijfsrecht om dan nadien aan de hand van een standaardmotivering te beweren dat niet werd aangetoond dat er geen verblijf kan worden verkregen, wat impliceert dat er geen verblijfsrecht is. Dit maakt dan ook een interne tegenstrijdigheid uit die de motiveringsplicht schendt.

Bovendien vereist verwerende partij, voor zover zij vasthoudt aan het standpunt dat niet zou zijn aangetoond dat verzoekers hun verblijf in Kenia kunnen legaliseren dan wel dat een aanvraag van die aard zou zijn geweigerd, van verzoekers een negatief bewijs. Verzoekers hebben door middel van het begeleidend schrijven van hun raadsman uiteengezet dat zij geen wettig verblijf hebben in Kenia. Indien verwerende partij vervolgens beweert dat deze informatie niet zou kloppen, menen verzoekers dat het verwerende partij toekomt op z'n minst te argumenten waarop deze twijfels berusten, dan wel hier duidelijk indicaties en bewijzen voor naar voren te schuiven. Van verwerende partij kan immers ook verwacht worden kennis te hebben over de verblijfsrechtelijke procedures van toepassing in Kenia. Verwerende partij kan bijgevolg niet worden bijgetreden wanneer zij zonder enig begin van bewijs en na eerst foutief te hebben geargumenteed dat verzoekers over legaal verblijf beschikten, stelt dat het aan verzoekers zou zijn om aan te tonen dat zij iets niét hebben gekregen, met name verblijfsrecht. Hoe toont men immers vanuit illegaal verblijf aan dat men niet over legaal verblijf beschikt, zonder daarbij het risico te lopen op mogelijke gevolgen zoals deportatie.

Dergelijk negatief bewijs zou in casu in strijd zijn met de redelijkheid die aan de dag moet worden gelegd met betrekking tot een negatief bewijs. Verwerende partij zou immers vereisen dat verzoekers die in een precaire situatie en zonder verblijf zich op het Keniaase grondgebied bevinden, dat zij zich tot de overheden wenden en zich zo onder de aandacht brengen met het risico om terug gestuurd te worden naar Somalië waar zij de risico's lopen zoals uiteengezet in het begeleidend schrijven.

2. Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoekers hun financiële afhankelijkheid niet hebben aangetoond.

Verwerende partij stelt:

“Bovendien wordt niet aangetoond dat ze geen andere bron van inkomsten hebben en geen uitkeringen ontvangen. Het feit dat de aanvragers zich ten laste van de referentiepersoon hebben verklaard, sluit niet uit dat ze volledig in het bezit zijn van hun fysieke en geestelijke vermogens. Betrokkenen hebben een verblijfsvergunning voor Kenia, geldig tot 14/11/2025/ Uit het administratief dossier blijft dat zij sinds 02/03/2021 niet meer in Somalië verblijven (zie hun visumaanvraagformulieren van 20/04/2021 en de stempels in hun paspoorten). Er zijn geen documenten ingediend die aangeven of de betrokkenen hun verblijf in Kenia al dan niet kunnen verlengen, noch of zij in Kenia inkomsten of uitkeringen ontvangen. Bijgevolg is de financiële afhankelijkheid niet bewezen.”

Verwerende partij vertrekt hier opnieuw vanuit de aanname dat verzoekers een verblijfsvergunning zouden hebben in Kenia die geldig is tot 14/11/2025, quod non zoals hogerop aangetoond. Er is bijgevolg geen grond om te stellen dat er sprake zou zijn van een uitkeringen.

Verder vereist verwerende partij opnieuw een negatief bewijs door te verwijzen naar het feit dat er niet wordt aangetoond dat er geen andere bron van inkomsten is. Verzoekers hebben nochtans aangegeven in hun aanvraag financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon en verwijzen hierbij ook naar de significante bedragen van de financiële steun die zij ontvingen. Verwerende partij gaat hier klaarblijkelijk aan voorbij aangezien zij nalaat om enig begin van bewijs aan te dragen voor de stelling dat er andere bronnen van inkomsten zouden zijn. Integendeel, uit de situatie zoals geschetst door verzoekers bij hun aanvraag zijn er geen indicaties die hierop zouden wijzen, gelet op hun precair en illegaal verblijf in Nairobi (Kenia).

Verwerende partij schendt dan ook de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsplicht.

3. Ten derde stelt verwerende partij dat het onduidelijk is waar verzoekers broer en zus zich zouden bevinden

Verwerende partij stelt:

“Uit de gegevens van RR blijkt dat betrokkenen nog een zus hebben genaamd A.S.F. (...) ((...)/1995). Op 13/07/2017 heeft zij een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Op 08/01/2018 werd er een afvoering van ambtswege uitgevoerd. Het is onduidelijk of deze persoon al dan niet met de aanvragers

verblijft. Betrokkenen hebben ook een broer genaamd A.S.M. (...), maar er werd geen visumaanvraag voor hem ingediend. Het is onduidelijk waar deze personen verblijven."

De pertinentie van de whereabouts van de broer en zus van verwerende partij ontgaat verzoekers volledig bij gebrek aan motivering hieromtrent. Verwerende partij stelt louter dat het onduidelijk is waar zij verblijven. Nochtans maken zij niet het voorwerp uit van de aanvraag.

Bovendien, als verwerende partij dit daadwerkelijk een doorslaggevend element vond, had zij zich eenvoudig tot de referentiepersoon kunnen wenden in het kader van het hoorrecht met de vraag tot verduidelijking, zoals zij dit ook heeft gedaan in de procedure ten aanzien van haar echtgenoot (stuk 3). Verzoekers hadden dan kunnen toelichten dat F. (...) initieel mee met de referentiepersoon in België verbleef maar dat nog tijdens de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming het contact verloren ging. Ook met betrekking tot M. (...) heeft de familie geen nieuws. Er werd bijgevolg voor beide kinderen geen visumaanvraag gedaan.

Dit maakt dan ook een schending uit van de hoorplicht alsook de zorgvuldigheidplicht en de redelijkheidsplicht.

4. Ten vierde stelt verwerende partij dat dat verzoekers met betrekking tot artikel 3 EVRM enkel hebben verwezen naar de algemene situatie en geen persoonlijke elementen hebben doen blijken

Verzoekers wensen op te merken dat in het begeleidend schrijven werd uiteengezet waaruit de risico's voor verzoekers bestonden in verband met artikel 3 EVRM. Zo werd er verwezen naar het risico op vrouwelijke genitale verminking in het Somalië voor de jonge dochters die zich op een vruchtbare leeftijd bevinden. Daarnaast werd er verwezen naar de ernstige veiligheidsproblemen in Somalië die wel degelijk concreet betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekers.

Verwerende partij reduceert dit eerst tot socio-economische of humanitaire omstandigheden en stelt daarna dat er een zeer hoge drempel geldt bij de beoordeling van dergelijke omstandigheden in het licht van artikel 3 EVRM. Echter, op geen enkel moment motiveert verwerende partij waarom de aangehaalde omstandigheden niet binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zouden vallen en derhalve een relevante overweging vormen bij de beoordeling van de humanitaire omstandigheden die nopen tot afgifte van een humanitair visum. Verwerende partij maakt het er zich makkelijk vanaf door de aangehaalde elementen weg te zetten als algemeen, maar dit kan in het licht van het begeleidend schrijven en de concrete elementen die werden opgeworpen rond vrouwelijke genitale verminking, niet worden bijgetreden. Verwerende partij legt de aangebrachte informatie naast zich neer en weigert deze te toetsen aan de concrete en objectieve landeninformatie. Dit is dan ook in strijd met de motiveringplicht en de zorgvuldigheidplicht die op verwerende partij rust.

5. Tot slot, stelt verwerende partij dat de weigeringsbeslissing niet in strijd is met artikel 8 EVRM.

Er wordt hiervoor verwezen naar het gegeven dat er geen sprake zou zijn van een bijkomende afhankelijkheid en dat het de referentiepersoon tevens niet verboden is verzoekers in Kenia te bezoeken.

In het verzoek legden verzoekers uit dat er wel degelijk sprake is van verregaande financiële afhankelijkheid en er werden dan ook verschillende bewijzen van financiële ondersteuning voorgelegd. Van belang is hier te verwijzen naar grootorde van de bedragen, eerder dan de hoeveelheid overschrijvingen. Bovendien moet er ook rekening gehouden worden met de preciaire verblijfstoestand van verzoekers in Kenia om de draagwijdte van de bijkomende afhankelijkheid te kunnen beoordelen. Verwerende partij gaat er ten onrechte vanuit dat verzoekers legaal verblijf hebben in Kenia en heeft zich hierbij dus gebaseerd op feitelijk onjuiste gegevens.

Verzoekers hebben ook gewezen op hun affectieve banden door middel van contact via sociale media. Echter, levenslang enkel contact onderhouden via online communicatiemiddelen is geen manier om het gezinsleven uit te oefenen.

Bovendien kan verwerende partij er niet mee volstaan elk aangevoerd aspect afzonderlijk te onderzoeken, maar dient zij, om de ernst en impact van de aangevoerde humanitaire elementen van het dossier zorgvuldig te kunnen inschatten, deze elementen cumulatief, of in relatie tot elkaar te onderzoeken. In casu gaat het over het risicoprofiel van verzoekers als Somalische staatsburgers die gevlucht zijn uit Somalië en zich reeds geruime tijd in Kenia bevinden in preciaire verblijfsomstandigheden, het gegeven dat zij financieel worden onderhouden door hun moeder die in België werd erkend als vluchteling en het feit dat zij omwille van hun kwetsbare situatie des te meer afhankelijk zijn van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met de band tussen verzoekers en hun moeder die zich in België bevindt, en de context waarin verzoekers zich momenteel bevinden en die wordt gekenmerkt door vrees voor vervolging in geval van deportatie, een precare socio-economische situatie, en het feit dat zij al jaren in Kenia verblijven zonder uitzicht op legaal verblijf. Dit is wel degelijk in strijd met artikel 8 EVRM.

Opnieuw schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden.

IV. Verzoek tot het bekomen van het voordeel van de pro deo

Verzoekende partij is het niet eens met de genomen beslissing en wenst hiertegen dan ook beroep aan te tekenen.

Verzoekende partij beschikt echter niet over de middelen om de kosten van de procedure te dragen.

Verzoekende partij wenst dan ook het voordeel van de pro deo toegekend te krijgen.

Teneinde aan te tonen dat zij niet over voldoende middelen beschikt, legt verzoekende partij bij dit verzoekschrift het attest voor van het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen waaruit blijkt dat zij de aanstelling bekomen heeft van een advocaat in het kader van de kosteloze tweedelijnsbijstand, in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek.”

3.2 Het verzoekschrift betreft een geheel aan verzoekende partijen die allen verzoek indienden voor de afgifte van een visum voor lang verblijf op basis van dezelfde referentiepersoon, zijnde hun moeder.

Er blijkt dan ook sprake te zijn van een verbondenheid tussen de onderlinge beslissingen. De Raad aanvaardt in het algemeen de toepassing van een gezamenlijke vordering, bijvoorbeeld in het geval van verschillende familieleden, in zoverre er een dergelijke mate van verbondenheid bestaat die er toe zou leiden dat indien ieder beroep afzonderlijk zou ingediend worden, deze verzoeken tevens gevoegd zouden kunnen worden.

In dit concrete geval is het voor de goede rechtsbedeling gepast dat het verzoekschrift voor de verschillende familieleden gezamenlijk ingediend en onderzocht wordt.

3.3 Verzoekende partijen voeren de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voeren in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 Vermits verzoekende partijen de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritisieren, dient hun argumentering ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld te worden.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.8 Blijkens de stukken zoals vervat in het administratief dossier dienden verzoekende partijen een aanvraag in voor het afleveren van een zogenaamd humanitair visum. Dit wordt door verzoekende partijen evenmin betwist. Een dergelijke aanvraag wordt beoordeeld rekening houdend met de bepalingen van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissing bijgevolg correct dat zij ter zake beschikt over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie.

3.9 In de bestreden beslissingen oordeelt verwerende partij dat verzoekende partijen niet hebben kunnen overtuigen dat er in hun situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum zouden rechtvaardigen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvragen van verzoekende partijen waren ingegeven door de band met de referentiepersoon die zich in België bevindt (hun moeder). Voorheen werd reeds een andere visumaanvraag gedaan, doch deze werd eveneens geweigerd omdat niet aan de bijkomende wettelijke vereisten voldaan werd.

3.10 Verzoekende partijen betwisten dat zij over enig verblijfsrecht zouden beschikken in Kenia. De bestreden beslissingen zouden dit vaststellen op basis van verkeerde gegevens. De bestreden beslissingen zouden intern tegenstrijdig zijn vermits zij enerzijds verwijzen naar dit verblijfsrecht en anderzijds aangeven dat geen bewijs werd voorgebracht dat het onmogelijk zou zijn om het verblijfsrecht te legaliseren. Verzoekende partijen merken verder nog op dat zij geen negatief bewijs in dit verband kunnen voorbrengen.

Om een zogenaamd humanitair visum te bekomen, dienen verzoekende partijen de nodige administratieve handelingen te doen teneinde hun aanvraag correct in te dienen. Verzoekende partijen zijn op de hoogte van het belang van een dergelijke aanvraag. Dit des te meer daar reeds eerder een aanvraag ingediend werd welke geweigerd werd.

De Raad merkt op dat een dergelijke aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd dient te zijn (cf. RvV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019; arrest nr. 226.827 van 30 september 2019; Raad van State, arrest nr. 109.684 van 7 augustus 2002). Het komt aan verzoekende partijen toe om deze aanvraag correct in te vullen en indien nodig bijstand te vragen voor de correcte weergave van hun situatie.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij uitdrukkelijk hebben aangegeven dat zij over een verblijfsrecht beschikken in Kenia met daarbij een opgave van de geldigheidsduur en de mogelijke nummer van deze toelating. Daarnaast gaven verzoekende partijen dan ook nog een adres op waar zij in Kenia zouden verblijven. Het kan dan ook bezwaarlijk aan verwerende partij verweten worden dat zij er vanuit gegaan is dat verzoekende partijen inderdaad over een dergelijk verblijfsrecht beschikken. Een ander besluit kan moeilijk genomen worden uit deze gegevens.

De bewijslast voor het bekomen van een visum berust derhalve inderdaad op de daartoe verzoekende partij. De verantwoordelijkheid voor eventuele vergissingen (als daar al sprake van zou zijn) kan niet overgedragen worden op verwerende partij. Verzoekende partijen hebben overigens allen dezelfde aangaven gedaan bij de aanvraag.

De raadsman van verzoekende partijen betwist de vaststellingen in dit kader wel, doch daarbij beperkt deze zich tot een feitelijke uiteenzetting. Dit komt er echter op neer dat verzoekende partijen de Raad trachten uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval deze een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt heeft.

Van een “*interne tegenstrijdigheid*” is op dit vlak geen sprake. Verwerende partij gaat immers enkel nader in op de beweringen van de verzoekende partijen waarbij zij stellen toch niet legaal in Kenia te verblijven en dit wars van hun voorafgaande verklaringen.

3.11 Verzoekende partijen nemen vervolgens de stelling van verwerende partij op de korrel waarbij deze laatste stelt dat niet bewezen is dat verzoekende partijen niet beschikken over ander inkomsten en/of uitkeringen ontvangen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat verwerende partij de mogelijke financiële banden tussen de verschillende verzoekende partijen/familieleden/... louter en alleen afwijst op basis van het verblijfsrecht in Kenia.

Integendeel, de bestreden beslissingen geven een overzicht van de financiële transfers die plaatsvinden tussen de persoon die in België verblijft en de familieleden die verzoeken naar België te komen. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen was het reeds meer dan een jaar geleden dat er nog gelden overgemaakt werden naar deze in Kenia verblijvende familieleden. De laatste storting gebeurde immers op 4 november 2023. Desondanks lijken verzoekende partijen in hun onderhoud te kunnen voorzien in hun land van verblijf.

De Raad kan er ook in dit kader niet omheen dat de verantwoordelijkheid voor het voorbrengen van eventuele bewijsstukken van enige afhankelijkheid bij verzoekende partijen ligt en niet bij verwerende partij.

3.12 De vraag naar de verblijfplaats van een broer en zus van verzoekende partijen vormt geen op zich staande reden om over te gaan tot de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen ontkennen ook niet het bestaan van deze personen, maar beweren louter dat er geen contact meer zou zijn met deze personen.

Verder dan een dergelijke boude bewering komen verzoekende partijen niet. Enig bewijs of begin van bewijs ligt niet voor.

3.13 De weigering van de afgifte van het gevraagde visum zou volgens verzoekende partijen in strijd zijn met de bescherming volgend uit artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt daarbij eerst en vooral op dat het artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen. Het EHRM bevestigde reeds dat een schending van artikel 3 van het EVRM in een gebied dat buiten de territoriale controle van België ligt, in beginsel buiten de rechtsmacht van België valt. Op dit principe erkent het EHRM twee uitzonderingen, met name omstandigheden van “*state agent authority and control*” en “*effective control over an area*” (EHRM 7 juli 2011, Al-Skeini e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk [GK], nr. 55721/07, §§ 130-141). In de thans voorliggende zaak, waar de verzoekende partijen zich in Kenia bevinden en hier ook hun visumaanvraag hebben ingediend, doet geen van beide uitzonderingen zich voor. Immers staan verzoekende partijen in Kenia niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat de situatie van de verzoekende partijen onder de rechtsmacht valt van de Belgische autoriteiten (EHRM 5 mei 2020, M.N. e.a. tegen België, 35599/18 (GK)).

Artikel 3 van het EVRM kan voorts niet worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar in de wereld dit individu zich bevindt (EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab KHAN tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 11987/11, §§ 24-27). De verzoekende partijen vallen met andere woorden niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er *in casu* dus niet toe gehouden ten aanzien van hen de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen. Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen niet dienstig een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren. In het verlengde hiervan kan evenmin worden aangenomen dat de Belgische overheid, via de beginselen van behoorlijk bestuur, alsnog zou zijn gehouden om de richtlijnen van artikel 3 van het EVRM toe te passen. De verwijzing naar dit artikel in de bestreden beslissing doet over dit alles ook niet anders over oordelen.

3.14 Daarbij merkt de Raad op dat verzoekende partijen op geen enkele wijze hun algemene beweringen duiden over de algemene situatie in Somalië door concrete elementen die uitdrukkelijk op hen persoonlijk van toepassing zijn. In deze zin preciseren zij niet hoe deze algemene gegevens toegepast zouden moeten worden in hun concreet geval. Het is echter gepast om er aan te herinneren dat verzoekende partijen er toe gehouden zijn om aan te tonen in hoeverre de door hun beschreven algemene situatie opgenomen in deze rapporten toegepast wordt op hun eigen persoon wat zij in dit concreet geval niet doen.

De Raad herinnert er daarbij aan dat het nadrukkelijk aan verzoekende partijen zelf toekomt om concreet aan te tonen op welke wijze zij een daadwerkelijk risico loopt wat zij op heden niet doen.

3.15 Verzoekende partijen merken op dat de bestreden beslissingen eveneens een schending zouden inhouden van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen uitdrukkelijk geen bevel om het grondgebied te verlaten bevatten.

3.16 Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt

tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat inderdaad geen verwijderingsmaatregel.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partijen en hun moeder al meer dan negen jaar gescheiden leven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekende partijen toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in

deze situatie zo dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen de verzoekende partij en hun in België verblijvende moeder gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid. Uit het voorgaande blijkt dit niet uit de financiële gegevens en evenmin op basis van het gezinsleven op zich.

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van het aangevoerde gezinsleven het volgende gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 van het EVRM. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, wordt verondersteld, maar dat dit anders ligt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen ‘niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM geniet zonder dat de existentie van bijkomende afhankelijkheid, anders dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond’ (vrije vertaling). Hetzelfde geldt voor broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkenen verklaren dat zij financieel ondersteund worden door de te vervoegen persoon en dat zij op regelmatige basis contact met haar onderhouden. Ter onderbouwing hiervan overleggen ze zes bewijzen van geldtransfers van de te vervoegen persoon (tussen november 2022 en november 2023). Er is echter geen bewijs dat er na 04/11/2023 geld is overgemaakt, wat inmiddels meer dan een jaar geleden is. Bovendien wordt niet aangetoond dat ze geen andere bron van inkomsten hebben en geen uitkeringen ontvangen. Het feit dat de aanvragers zich ten laste van de referentiepersoon hebben verklaard, sluit niet uit dat ze volledig in het bezit zijn van hun fysieke en geestelijke vermogens. Betrokkenen hebben een verblijfsvergunning voor Kenia, geldig tot 14/11/2025. Uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds 02/03/2021 niet meer in Somalië verblijven (zie hun visumaanvraagformulieren van 20/04/2021 en de stempels in hun paspoorten). Er zijn geen documenten ingediend die aangeven of de betrokkenen hun verblijf in Kenia al dan niet kunnen verlengen, noch of zij in Kenia inkomsten of uitkeringen ontvangen. Bijgevolg is de financiële afhankelijkheid niet bewezen.”

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan hierin niet vastgesteld worden.

3.17 Verzoekende partijen voeren nog de schending aan van het hoorrecht.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “voordat dit besluit wordt genomen”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Daarbij dient er ook vastgesteld te worden dat verzoekende partijen zelf een aanvraag indienden voor een visum om naar hun moeder in België te reizen en er te verblijven. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partijen een aanvraag indienden tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren.

Er is slechts sprake van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast wanneer de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben door de kennisname van de bijkomend aangevoerde gegevens. Dit met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek verwerende partij eventueel had kunnen doen afzien van het nemen van de voorliggende beslissing. Nergens blijkt uit dat verzoekende partijen elementen zouden kunnen voorbrengen waar geen rekening mee werd gehouden of waar geen rekening gehouden zou kunnen zijn.

Een schending van het hoorrecht wordt niet bewezen.

3.18 Ter terechtzitting merken verzoekende partijen op dat hun vader intussen wel in het bezit gesteld werd van een visum om zijn echtgenote in België te vervoegen. Eerst en vooral blijkt dit niet uit het administratief dossier en al evenmin uit eventuele stukken die in dit verband neergelegd zouden zijn. Daarenboven betekent het loutere feit dat een andere aanvraag gegrond werd bevonden niet automatisch dat een andere aanvraag tevens gegrond dient te worden verklaard. Elke aanvraag wordt afzonderlijk beoordeeld in het licht van de vigerende wetsbepalingen.

3.19 Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

J. DE LANGE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

J. DE LANGE

A. DE WILDE